

ניתן לצפות בשיעורים נוספים באתר של
מכון מאיר בכתובת: www.meirtv.co.il

"יגיעת ומצאת" !?

עיון בפרשת השבוע על פי ה"פרי צדיק"

הבהירות הנשמטית באה מתוך שקיעת החפץ והרעיון המעולה בזהר עליון זה, עד שאנחנו נעשים ע"י זה מלאי אור קדש, ואור הקדש הזה פועל הוא בקדושתו על מהותנו העצמית להיות מלאה עז וחדות עולמים בדעת ד' הפנימית, ששופעת תמיד בזרמי קדשה בתוכיות מקור נשמותינו. וע"י קדושה עליונה זו אנו באים לידי ההכרה, שהחפץ הפנימי של בקשת ד' הוא העולה על כל החיים ועל כל האושר, ושהבקשה בעצמה היא התכונה המבוקשת, לא המציאה, שהיא תמיד בלתי אפשרית, כי הננו צועדים מגודל אל גודל, ומבקשה לבקשה, מבהירות לבהירות ומודאות לודאות יותר עליונה ע"כ רק כאשר נתהלל, אנו בפנימיותנו, בשם, של כל הקדש האלהי המתעלה בתור המבוקש האחרון של כל היצור, אז נגיע למדה עליונה זו, שנדע, כי לא מציאת ד' יהיה החפוש שלנו, שהרי הוא מצוי לנו בכל עת, ומי גוי גדול אשר לו אלהים קרבים אליו כד' אלהינו בכל קראנו אליו, אבל עם כל המצאו לנו הננו תמיד עסוקים בבקשה, לבקש את ד', ולהתעלות בעליו אחר עליו, בחוזק הגלותו לנו, ומבלי קץ ותכלית למבוקש הננו מלאי עז ושמחת עולמים. התהללו בשם קדשו ישמח לב מבקשי ד'.

שהוא שלא ביגיעתו דמציאה הוא בהיסח הדעת ולא ביגיעה רק מכל מקום לולי יגיעה זו לא היה מוצא זה, וכן באר מים הרי המים שם מצויים רק על ידי היגיעה דחפירה הוא מוצא אותן כך כל יגיעת האדם למוצא אותו מעיין נובע שבלב ממקור החיים יתברך שמו, ולכך פלשתים סתמום כי ענין פלשתים פלשת ים פירוש שנקראים כן על שם עסקם לפלש ולבקש בעמקים כענין נחותי ימא להעלות מטמונות שבים שזה גם כן יגיעה למוצא דבר שכבר הוא מצוי שם רק שהוא בעסקי עולם הזה. והאבות עשו כמעשיהם בעניני עולם הבא וצרכי הנפש לא בצרכי הגוף, והם במה שהשתמשו באותם כוחות לעניני עולם הזה, הוא סתימת הבארות דאבות:

וזה ענין מלחמה עם פלשתים שהתחיל מימות שמשון עד דוד המלך ע"ה שהוא הגומר, כי לעולם יהודה ודן מחוברים כמו במלאכת משכן וכדאיאת בזוהר פרשת ויחי גם אלעזר ואמרו ז"ל (בראשית רבה צ"ח, י"ד) על פסוק (בראשית מ"ט, י"ח) לישועתך וגו' דיעקב אבינו ע"ה חשב על שמשון שהוא משיח, היינו כי הוא מחובר לדוד המלך ע"ה שהוא באמת משיח כדרשת חז"ל (זוה"ק ח"א פ"ב ע"ב), ועסקם מלחמת פלשתים היינו ניצוח אותו כח דיגעתי ומצאתי בעניני עולם הזה רק להכניסו לקדושה, כנודע בזוהר כמה פעמים דבאר רומזת למדת דוד המלך ע"ה, כנ"ל דמדת המלך כך הוא יגיעה והשתדלות אדם עד שמוצא דבר זה דהכל בידי שמים ושזהו השתדלות אדם:

4. שמות רבה מ"א, ו'

ד"א ויתן אל משה אמר ר' אבהו כל מ' יום שעשה משה למעלה היה למד תורה ושוכח א"ל רבון העולם יש לי מ' יום ואיני יודע דבר מה עשה הקב"ה משהשלים מ' יום נתן לו הקב"ה את התורה מתנה שנאמר ויתן אל משה.

5. עולת ראיה א' עמ' ר' - ר"א

התהללו בשם קדשו, ישמח לב מבקשי ד'. קדש ד' הוא התכן של המחשבה העליונה, מגמת כל המגמות, שבכללותה של ההנהגה האלהית בכל ההווה כולה. השם של הקדש והוא המקור החפצי, המעולה ביסוד קדושת בחינת הרצון הנקדש, שממנו נובע כל מה שיש לו יחס למהותה של מגמת ההווה.

1. ויקרא כ"ה, כ"כ"א

(כ) וְכִי תֹאמְרוּ מַה נֶאֱכַל בַּשָּׁנָה הַשְּׁבִיעִית הֵן לֹא נִזְרַע וְלֹא נֶאֱסַף אֶת תְּבוּאָתֵינוּ: (כא) וְצִוִּיתִי אֶת בְּרַכְתִּי לָכֶם בַּשָּׁנָה הַשְּׁבִיעִית וְעָשִׂיתָ אֶת תְּבוּאָה לְשִׁלְשֵׁי הַשָּׁנִים:

2. מאמר קדושת שבת ג'

וציווי הברכה דשמיטה הוא בשנה הששית ועשת וגו', כי בשביעית שובתין ואין על מה לחול הברכה. ועיקר הברכה חלה על המעשה וכמו שאמרו יכול ישוב בטל תלמוד לומר וברכתך בכל אשר תעשה. וזה כלל גדול בין בגשמיות בין ברוחניות בשביטה אין על מה לחול ברכת ה'. רק כאשר האדם עושה על כל פנים איזה דבר אפילו מעט וכחודה של מחט הוא נעשה כלי קיבול לקבל ברכת ה' עליו שתשרה כמעשה ידיו. וגם ברכת השבת איתא (בבראשית רבה פרשה י"א) ברכו במן שהיה בששי לחם יומים וזו הברכה ביום ו'. אבל אין הברכה בו מצד עצמו רק מצד מה שצריך להיות בו הכנה ליום השבת. וברכת השבת הוא מתפשטת ומתגלית ויוצאה לפעל בו. ושבת נקרא מקור הברכות, כי כל ברכה בעצמותה הוא בלא שום מעשה כלל. וכמו הברכה דמן שנמצא ביום ו' לחם יומים הם לא לקטו יותר ממה שלקטו בכל יום. ואף נפילת המן מן השמים לא היה יותר מבכל יום רק שבמדידת הלקיטה מצאו יותר ונמצא בעצמות הברכה לא היה שום פעולה ומעשה אלא שלענין חלות והשראת הברכה אי אפשר בדיקניא. רק צריך איזה דבר בפעל ופעולה כל שהוא דאדם שעל זה תחול הברכה. שהשם יתברך רוצה שיהיה הכל על ידי האדם העשוי בדוגמא העליונה. וכמו קדושת השבת דקביעא וקיימא שמצד השם יתברך לקוח מהפעולה שבששית ימי בראשית כפשט לשון הכתוב וכמ"ש באות א'. ולולא המעשה דששת ימים לא היה מקום לשביטה דיום השביעי. וכך בענין הברכה הנמשכת ממקור הברכות דיום השביעי אינה שורה ונמשכת אלא על ידי הפעולה דו' ימים.

3. ליקוטי אמרים יהושע א'

כי ענין הפירת בארות דאבות היה כטעם יגעתי ומצאתי (מגילה ו' ע"ב) ושמעתי דאחר היגיעה הוא מוצא מציאה דבר